

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 19

1. OKTOBER 1921

70. AARGANG

ÆGYPTENS STORE PYRAMIDE.

Paa Grænsen af Ægyptens Ørken, hvor de blaa og grønne, fugtige og frodige Farver pludselig gaar over i tørre og gule, ligger Gizehgruppens store Pyramide som en mægtig Vogter paa Tærskelen til Ørkenen. Dens mægtige Dimensioner og forunderlige Konstruktion har gjort den til et af Verdens Underværker, der har givet Anledning til mangehaande Overvejelser og Spekulationer i de Lærdes Rækker.

Som Pyramiden hæver sig op mod den gaadefulde Stjernehimmel, selv gaadefuld i sin mærkværdige Bygningsart og Vælde, paakalder den hele den civiliserede Verdens Interesse, og de Spørgsmaal opstaar uvilkaarligt i enhver Sind: hvor gammel er den? hvem byggede den? hvortil blev den bygget?

Mange og forskellige er de Hypoteser, man har opstillet vedrørende den store Pyramides Oprindelse og Bestemmelse; vist er det, at Videnskaben efterhaanden har maattet forlade den ene Gætning efter den anden til Fordel for den ene, at

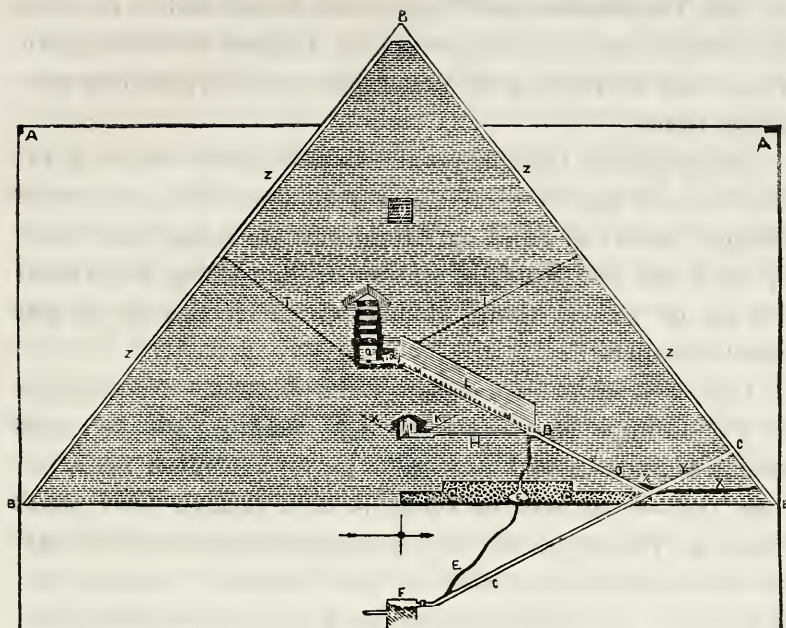
Pyramiden er af en umaadelig, for nærværende ikke nærmere bestemmelig Ælde; at dens Idé er undfanget i en guddommeligt inspireret Hjerne, af en ophøjet Intelligens, der i dette Værk har nedlagt en Del af sit omfattende Kendskab til Mathematik, arkitektonisk Kunst, Astronomi og — maaske Astrologi; at det hele Værk er et Monument over glimrende Kultur og høj Genialitet.

Man har givet Pyramiden Navn efter den ægyptiske Farao Cheops (Chufus), thi i Henhold til en tidligere, nu næsten af alle forladt Gisning skulde den være bygget af denne Fyrste, bestemt til at rumme hans Lig og være hans Gravmæle.

Imidlertid modsiges denne Teori kraftigt af de høje geometriske og astronomiske Principper, der taler ud af Pyramidens vældige Sten. Ethvert dybtstående Menneske maa indrømme, at det Folk, Cheops herskede over, ikke ejede den Kultur og den tekniske Færdighed, som dette Værk repræsenterer.

Skont Pyramiden er tavs, er den dog ingenlunde umællende. Dens tekniske Fuldkommenhed, dens sindrige Indretning efter symbolske Maal, hvilke de Lærde har ment at kunne tyde som vidtrækkende profetiske Udtalelser, dens kæmpemæssige, imponerende Majestæt, alt dette taler sit eget tavse Sprog om, at der er en Gud, der inspirerer Menneskeheden til store Bedrifter, som sent eller aldrig vil glemmes.

En Vandring omkring Pyramiden er en ikke ganske ringe Spadseretur. Selve dens Omkreds er næsten en Kilometer, men da den paa alle Sider er omgivet af store Bunker af Sand og Stenbrokker, bliver Turen ikke saa lidt længere. Dens fire Sider er hver 232 Meter lange og Flademaalene altsaa 53.824 m². Hvis man vil have et mere anskueligt Maal for dens Storrelse, kan man tænke paa den Gadekarré, der begrænses af Kongens Nytorv her i København med et Stykke af Gothersgade, Borgergade, Dronningens Tværgade og Bredgade. Den er nojagtig paa Storrelse med Zoologisk Have; en Smule mindre end Tivoli. Højden er omtrent 148 Meter, det

ÆGYPTENS STORE PYRAMIDE.

Naar blev den bygget?

Hvorfor blev den bygget?

Af hvem blev den bygget?

NØGLE TIL DIAGRAMMET.

A, A, A, A. Pyramidens kvadratiske Grundlag og Hjørnesokler.
 B, B, B. Pyramiden halveret, set fra Øst.
 C, C, C. Indgangen, der 2170 f. Kr. pegede op mod Stjernen Apha Dracouis.
 D, D. Første opadstigende Gang.
 E, E, E. Brønden.
 F. Det ufuldendte, underjordiske Kammer.
 G, G, G. Stedlig Klippeblok.
 H. Vandret Gang til Dronningens Kammer.
 I. Dronningens Kammer.
 J. Niche i Dronningens Kammer.
 K, K. Luftkanaler til Dronningens Kammer.

L. Store Galleri.
 M, M, M. Afmærkninger i det store Galleri.
 N: Stort Trin i Galleriets sydlige Ende.
 O. Forværelset til Kongens Kammer.
 P, P. " " " "
 Q. Kongens Kammer.
 R. Sarkofag.
 S, S, S, S. Kamre over Kongens Kammer.
 T, T. Luftkanaler.
 Z, Z, Z, Z. Sten, der tidligere dækkede Pyramiden, men blev fjernet af Muhammedanske Præster.

vil sige Raadhustaarnets Højde, naar Spiret sættes en Gang til ovenpaa sig selv. En Linje fra Toppen af dette tænkte Taarn ned til Hjørnet af Vestergade giver Pyramidens nøjagtige Kant.

Indgangen til Cheopspyramiden som til alle andre Pyramider findes paa Nordsiden. Man naar op til den ad en Slags Rampe, dannet af Sand og Affald, der fra begge Sider fører op imod den i en Højde af omtrent femten Meter. Her aabner der sig en snæver Gang, akkurat en Meter høj og en lille Smule smallere.

Over den ligger en kolossal Kalkstensblok, over den igen et Par mindre Sten og øverst fire mægtige Blokke stillet skraat sammen mod hinanden to og to, aabenbart for at aflede Trykket og beskytte Gangens Loft. Gangen fører nedad under en Vinkel paa $26^{\circ} 18'$ og er meget glat. Hundrede Meter nede munder den, efter at være bøjet af i vandret Retning, ud i et stort underjordisk Rum, der er udhugget i Klippegrunden. Dets Loft og Vægge er omhyggeligt tilhuggede, men Gulvet er et frygteligt Kaos med store Huller og Ujævnheder. Lige overfor det Sted, hvor Gangen munder ud, men i et lidt lavere Niveau, fører en ganske snæver og lav Gang endnu omtrent sytten Meter ind i Klippen, hvor den ender blindt.

I den første nedadgaaende Gangs Loft træffer man, længe før man naar det underjordiske Kammer, en sort Granitblok, der stikker stærkt af mod sine Omgivelser af hvid Kalksten. Den lukker som en Kile for Mundingen af en opadstigende Gang af samme Dimensioner som den nedadgaaende. Ad en Udhuling, der er brudt udenom Blokken, kan man naa op i denne Gang og følge den videre op. Den munder ud paa en lille vandret Platform, der danner den nederste Ende af det berømte store Galleri. Det Indtryk, man modtager her, kan ikke sammenlignes med noget andet i Verden. Der findes intetsteds en Arkitektur, der ligner denne. Naar man dukker op fra den bøjede Stilling i den smalle Passage, har man

over sig et mægtigt skraanende Loft, der taber sig i Mørket i en svimlende Højde. Lige foran sig ser man Aabningen af en mørk lav Gang og paa hver Side af den en smal og stejl Barrière, der over Doren forener sig i et opadgaaende Plan, der gaar parallelt med Loftet og forsvinder i Mørket foroven. Rummet er ikke mere end lidt over to Meter bredt og bliver smallere opad, idet de to Sidevægge nærmer sig hinanden med syv Fremspring, det ene over det andet, saa at Loftet faar samme Bredde som Midtergangen. Tilhøjre er den ene Barrière brudt igennem, og en ganske lav Passage fører ind i Væggen helt nede ved Gulvet; den fører til Mundingen af en snæver firkantet Skakt, Brønden, der i næsten lodret Retning fører nedad og munder ud et Sted i den nedadgaaende Gang nær ved det underjordiske Kammer. Den mørke lave Gang ligefor fører vandret fremad til et Rum, der sædvanlig kaldes Dronningens Kammer; det er firkantet, og Loftet er dannet af skraat imod hinanden stillede Stenbjælker. I Væggen til venstre findes en ejendommelig Niche i fem Etager, dannet ved Fremspring paa samme Maade som Væggene i det store Galleri. Den sidste Syvendedel af Gangen, der fører til dette Kammer, ligger et Trin lavere end Resten, saa at et Menneske af Gennemsnitshøjde akkurat kan staa oprejst deri.

For at komme op i det store Galleri maa man balancere langs Væggene op ad en af Sidebarrièrerne til det Sted, hvor de forbindes af det glatte Skraaplan. Man kan ogsaa blive paa en af Barrièrerne og benytte sig af de 28 rektangulære Fordybninger, der paa hver Side er udhugget i dem. Ved Galleriets øverste Ende standses man af et mægtigt Trin, en Meter højt, der springer omtrent to Meter frem fra Endevæggen og danner en lille vandret Platform. Derfra udgaar endnu en lav Gang, der et Par Skridt længere fremme munder ud i et lille Rum, det saakaldte Ante-chamber (Forværelse). Det er delt i to ulige store Dele af en Granitblok, der er anbragt paa smaa Fremspring i Væggen, saaledes at dens underste Flade er i samme Højde som Gangen, der fører

derind, og Passagen under den danner en Slags Fortsættelse af denne. Væggene i Forværelset er udstyret med nogle højt ejendommelige Enkeltheder; paa begge Sider findes ligesom et Par fremspringende Paneler, der naar op til omtrent en Meter fra Kammerets Loft. Det vestlige er omtrent 24 Centimeter højere.

I dem er der hugget lodrette Fuger, tre paa hver Side, omtrent 50 Centimeter brede og skilte ved smalle Fremspring. Paa Vestvæggen ender de foroven i en halvcirkelformet Udskaering. Fugerne er ført et Par Centimeter ned under Gulvets Plan. Endevæggen, hvor en ny lav Gang aabner sig, er ved indgravede Fordybninger delt i fem lodrette fremspringende Bælter, der naar fra Loftet til Gangens Kant.

Lige til dette Rum er Pyramiden bygget udelukkende af Kalksten, men fra den ophængte Granitblok bliver baade Vægge og Gulv af Granit. Hele Forværelsets Loft er af dette Materiale. Herfra fører en kort Gang ind i Pyramidens Hovedrum, det saakaldte Kongens Kammer. Det er et stort rektangulært Værelse, ti og en halv Meter langt og halvt saa bredt, bygget udelukkende af sort Granit. Væggene bestaar af hundrede omhyggeligt tilhuggede og polerede Blokke, og Loftet af ni enorme Granitbjælker, omtrent ti Meter lange og af tilsvarende Bredder og Tykkelse. Kammeret hviler paa det halvtredsindstyvende Stenskitte i Pyramiden og i en Højde af omtrent 47 Meter over Grundfladen. Naar man staar i dette Rum, har man sit Hoved i nøjagtig en Tredjedel af Pyramidens fulde Højde.

Sammenføjningerne slutter saa tæt, at de næsten er umulige at opdage, og Fingeren glider hen over dem uden at føle dem. Langs Vestvæggen staar en Granitkiste, hugget i et Stykke, uden Laag og uden nogen Inskription. Den er saa stor som et rummeligt Badekar; dens Vægge er plane og blanke som et Spejl, omtrent ti Centimeter tykke, og giver, naar de anslaaes, en smuk lys Klokketone. Over Salen findes fem lave Rum, som naas gennem en snæver vandret Passage

fra det overste af det store Galleri; de er aabenbart bestemte til at aflaste Loftsbjælkerne for det uhyre Tryk af hele den ovenover liggende Pyramides Vægt.

Det overste af dem er dækket af skraa Kalkstensblokke, der er stillet mod hinanden to og to, ganske som over Pyramidens Indgang. Hensigten er den samme her som der, og det har vist sig ikke at være en helt overflodig Forsigtighedsregel. Alle de ni Bjælker, der danner Loftet i Kongens Kammer, og mange af dem i de ovenover liggende Rum er nemlig knækket over nær ved den sydlige Væg, rimeligvis under et Jordskælv, der indtraf i Aaret 908 e. Kr., og holdes oppe alene ved det uhyre Pres. Alligevel har de ikke rokket sig en Centimeter fra deres Plads takket være Rummenes geniale Konstruktion.

Tidligere var Pyramiden dækket fra overst til nederst af skinnende hvide og blanke Kalksten, der fik den til at straae som en Prisme i Solskinnet, og kaldtes derfor fra gammel Tid den Straalende eller Lyset. Hele denne straalende Beklædning er nu borte, og Skylden er det ovenfor omtalte Jordskælvs, der rev Beklædningsstenene los, saa de begyndte at rasle ned ad Pyramidens Sider. Før den Tid havde ingen vovet at plyndre den, men nu, da Arbejdet var gjort let, blev Pyramiden betragtet som et let tilgængeligt Stenbrud, der leverede udmærket og delvis forarbejdet Materiale. En stor Del af Cairos Moskeer og Paladser er byggede med Sten fra Pyramiden. Man begyndte Arbejdet systematisk fra Toppen og rullede ganske simpelt Stenene ned ad de skraa Sider, som blev yderligere odelagte ved deres Fald. Paa denne Maade forsvandt Toppen, og den lille flade Platform fremkom, som findes der nu, og som er omtrent 53 Kvadratmeter i Omfang, hvad der svarer til en manglende Højde af mellem fire og fem Meter. Dette Ødelæggelsesværk fortsattes helt ind i det nittende Aarhundrede. Det eneste, der er tilbage af den ydre Beklædning, er nogle Sten af den underste Række paa Nordsiden. De har ligget skjult under nedfaldet Sand og Grus, eller de har været

saa solidt fæstet til Underlaget, at man ikke har kunnet rokke dem. De er de eneste, der nu kan give os nogen Forestilling om Pyramidens oprindelige Pragt.

En Virkning af Jordskælvvet eller af de Vandalismer, der fulgte paa, var, at Pyramidens Indgang blev synlig. Den havde hidtil været skjult af Beklædningsstenene, og dens Beliggenhed var gaaet i Glemme.

Hvis man sammenligner den med de 37 Pyramider, Ægypten ejer foruden den, vil man straks se, at den indtager en Særstilling. Ingen af de andre har et opadgaaende System af Gange og Kamre, der svarer til, hvad man finder i den. Der er i dem alle kun Gange, der fører nedad til et eller flere Rum, der enten ligger under Jordens Overflade eller ganske tæt ved den. Intet Rum ligger tilnærmelsesvis saa dybt som den store Pyramides. Men denne Forskel er ikke den eneste; gaar man den efter i Enkeltheder, vil man finde, at den paa hvert eneste Punkt afviger fra alle de andre og i enhver Henseende staar hojt over dem. For en Arkitekt er Cheopspyramiden et fuldstændigt Vidunder. Den er lige til de mindste Enkeltheder saa fuldendt i Planen og saa glimrende i Udførelsen, at ingen Bygning paa Jorden kan sammenlignes med den. Baade det konstruktive og det rent haandværksmæssige Arbejde er hævet over enhver Ros.

For det første er dens kvadratiske Basis, der maaler 53.824 Kvadratmeter, saa nøjagtig afstukket, at Fejlen, om der findes nogen, ikke overstiger halvanden Centimeter. Den Maade, hvorpaa Hjørnerne er beregnet, er et af de typiske Træk i den store Pyramides Konstruktion. Hjørnestenene er ikke lagt paa Underlaget, men sænkede ned i Udhugninger deri, saaledes at de fire Hjørner angives af selve den uforgængelige Klippe og ikke af Sten, der kan flyttes og fjernes.

Arkitekten har derved sikret sig, at Pyramidens Hovedmaal til evige Tider ligger urokkeligt fast. Orienteringen i de fire Verdenhjørners Retning er saa nøjagtig, at den største Afvigelse i Retningen Nord—Syd har været fire Bueminutter.

Hele Pyramiden bestaar af vandrette Stenskitter af forskellig Højde. Da Beklædningen er borte og selve Murværket ligger blottet, danner de Trappetrin, hvoraf nogle er halvanden Meter høje. Overfladerne af disse Skifter er plane og vandrette som et Billardbord. Paa de Steder, hvor de har kunnet maales, har de bedste moderne Instrumenter ikke kunnet paavise Fejl, der overgik en halv Milimeter. Hver Sten i den ydre Beklædning og i det nærmest bagved liggende Lag af Murværket var lavet og mærket i Forvejen til sin bestemte Plads. Man kan endnu se de Linjer paa de underliggende Sten, hvorefter de er lagt. Det samme var Tilfældet med Stenene i de lave Rum, der ligger ovenover Kongens Kammer. Hver Sten var her lavet til sin bestemte Plads og mærket med Tegn af rød Farve, som endnu sidder paa dem, og det har rimeligvis været Tilfældet med hver eneste Sten i hele den kolossale Bygning. De store blankt polerede hvide Sten, der endnu ligger paa Pyramidens Nordside som eneste Levning af den ydre Beklædning, er planerede med en Nøjagtighed, der kun kan sammenlignes med den, hvormed en Optiker sliber sine Linser. De store Flader, hvormed de berører hinanden, og som flere Steder er over to Meter paa den ene Led og halvanden paa den anden, er praktisk talt i absolut Berøring, og dog ligger der overalt, ogsaa i de lodrette Sammenføjninger, et Lag Cement, der er tyndere end Silkepapir og alligevel saa stærkt, at det paa sine Steder har holdt bedre end Stenen selv. Og det gælder ikke blot et enkelt Sted. Overalt hvor man undersøger Fuger og Sammenføjninger, finder man den samme næsten matematiske Nøjagtighed. Der er intet Steds Plads til selv den fineste Naal i Sammenføjningen mellem to Sten.

Der findes ingen Bygninger paa Jorden, der har stillet Menneskene saa mange Gaader og beskæftiget saa mange Tanker som den store Pyramide ved Gizeh, og den udover den samme Magt over Menneskene den Dag i Dag som for Aartusinder siden.

De Vidnesbyrd om en overlegen Kundskab og Visdom, som Pyramiden indeholder, har intet tilsvarende, hverken i Ægypten eller i noget af, hvad der er os bekendt indenfor Oldtidens Civilisationer.

Den er bygget af et Folk og paa en Tid, der sad inde med mekaniske Hjælpemidler, som vor Tid ikke drømmer om. Selv om alle Jordens Folk, ledet af deres bedste Ingeniører, slog sig sammen, vilde de næppe være i Stand til at rejse en Bygning som den store Pyramide ved Gizeh.

Dog er dens rent haandværksmæssige Fuldkommenhed det mindste af dens Vidundere. Den rummer i sine Forhold matematiske, fysiske og astronomiske Sandheder, som vor Civilisation først i de sidste Par Hundrede Aar har opdaget, og den er endnu fuld af Hemmeligheder, som ingen kender.

De, der interesserer sig yderligere for dette Kæmpeværk, henviser vi til »Seiss og Hohlenbergs Værker«.

MEDDELELSE.

Følgende Meddelelse indeholder Instrukser fra Præsidenten over den europæiske Mission, Orson F. Whitney, til alle Kirkens Medlemmer i Europa.

Det er hyppigt iagttaget, at ikke saa snart er en Mand eller Kvinde blevet Medlem af Kirken, for han eller hun nærer et stærkt Ønske om at rejse til Utah. For de blev døbt i vor Kirke, var de tilfreds med at blive paa det Sted, hvor Evangeliet fandt dem, men saa snart de bliver optaget i vor Kirke, har de ingen Ro, for de er paa Vej til Amerika og Klippebjergene, hvor Flertallet af vort Folk nu opholder sig.

Dette er et fuldkommen lovligt Ønske og vilde under almindelige Omstændigheder være en udmærket Kurs at følge for Folket. Nøglerne til Israels Indsamling blev gengivet i den udtrykkelige Hensigt at opvække et saadant Ønske og virkeliggøre det. Moses, det gamle Israels Leder, der holdt disse

Nogler paa den Tid, da Udvandringen fra Ægypten fandt Sted, kom som en Engel og overdrog dem til Joseph Smith og Oliver Cowdery, saaledes som det er fremsat i Pagtens Bog (110). Drevet af den Indsamlingens Aand, der paafulgte, forlod Tusinder deres respektive Fodelande efter at have annammet Evangeliet, krydsede det stormfulde Hav, drog med Oksepan og Haandkærrer over soltørrede Sletter og snedækkede Bjerge og bosatte sig i en Egn, den Gang gold, nu blomstrende, for at være sammen med de Hellige, der allerede var forsamlede i Zions Land. Alt dette var fuldkommen i sin Orden.

Imidlertid er det nødvendigt at anvende Klogskab og Omtanke ved Udførelsen af enhver af den Almægtiges Befalinger. Nidkærlighed er en udmærket Egenskab, dersom den holdes indenfor visse Grænser, men hvis den bliver fort ud i Overdrivelse, bliver den Fanatisme, en Aarsag til Ulykke og Elenighed. Kirkens Medlemmer bør tage sig i Vare for slige Paa-virkninger; de bør udvise Maadehold og ikke tillade personlige Interesser eller en egenkærlig Attraa at styre deres Kurs eller lede deres Optræden; kortsagt: de bør »tage den Hellige Aand til deres Fører«. Ulydighed overfor Aandens Tilskyndelser og de Raad, der gives af Mænd, Gud har udvalgt til at raade og lede sit Folk, bringer Skuffelse og Ulykke. I Aaret 1856 indtraf en skrækkelig Katastrofe for to Kompagnier emigrerende Sidste Dages Hellige, for største Delen fra Storbritannien og Skandinavien; de havde krydset Atlanterhavet og naaet Missouri-floden, den Gang De forenede Staters vestlige Grænse, og var paa Vej over de uhyre, ubeboede Sletter til Klippebjergene. Disse Udvandrere foretog denne Rejse til Fods, idet de skød deres Haandkærrer foran sig eller trak dem. Alt kunde have gaaet godt med dem, thi andre Emigranter havde i god Behold krydset Sletterne paa samme Maade, men de to omtalte Kompagnier drog sent af Sted, hvilket var imod Kirkens første Præsidentskabs Raad og Anvisning, og en usædvanlig streng Vinter overfaldt dem, for de

kunde naa deres Bestemmelsessted. Resultatet blev, at mange af dem omkom, skønt der øjeblikkelig blev sendt Hjælp, saa snart deres farefulde Stilling blev bekendt.

»Haandkærre-Tragedien«, som den kaldes, viste ikke noget forkert ved Indsamlingen. Men dette, at den rette Ting blev gjort paa den forkerte Tid, forarsagede Katastrofen. Indsamlingen af det spredte Israel, forudsagt af Guds Profeter i svundne Tider og paabegyndt af en Guds Profet i det nittende Aarhundrede, vil fortsættes, indtil den er fuldbyrdet, thi den er et af de Øjemed, i hvilket Evangeliet og Præstedømmet blev genoprettet i disse Dage. Men denne Indsamling maa ikke foretages i Hast, siger Herren, thi da er Følgen Forvirring og Ulykke. Og den maa ske, som hans Tjenere anviser og instruerer. Det er intet Sted sagt, at Indsamlingen skal være ustandselig. Der er nødvendigvis Uvirksomhedsperioder i ethvert stort Foretagende.

Generalautoriteternes Raad til de endnu ikke indsamlede Hellige er *ikke at ile til Zion* under de eksisterende Forhold, *men at blive i de Lande*, hvor de nu opholder sig, og ære disse Landes Love. Særlig saadanne, som har Hjem og Arbejde, bør blive og hjælpe til med at opbygge Herrens Værk i de forskellige Missioner, Konferencer og Grene, styrkende Missionærerne, der virker iblandt dem. Tiden er ikke gunstig til at udvandre til Klippebjergene. Abnorme industrielle Forhold er fremherskende i den Egn ligesom i andre Dele af Verden. En stor Del af vort Folk er uden Arbejde og kan ikke finde Beskæftigelse, og de, der rejser derover nu, er udsat for at blive skuffet.

Bliv ikke forfærdede, I, til hvem dette Raad kommer, fordi Guds Domme falder over Nationerne. »Mit Folk vil jeg bevare«, er Guds Løfte, og han er ligesaa nær sit Folk i Europa som i Amerika. Gør Eders Pligt og frygt ikke — I er i en god og alvis Faders Hænder — han véd at drage Omsorg for sit Folks Behov og give det sin Beskyttelse. Hav Tillid til Gud. I er ligesaa sikre i Eders nuværende Hjem som Missionær-

erne, der er sendt ud for at forkynde Frelsens Budskab og advare Verden; saalænge de vedbliver at komme, behøver I ikke at frygte for at blive, særlig hvis I gør, hvad I kan for at sprede Kundskaben om Sandheden.

Frygt ikke for de Begivenheder, der finder Sted omkring Eder. »Staa stille og se Guds Frelse«. Bliv hvor I er, indtil I modtager nye Instrukser. Der er en Tid for alle Ting, og Herrens Tid er den bedste.

Orson F. Whitney,

Præs. over den europæiske Mission.

TIDEN.

Gamle Fader Tid véd mere end nogen anden. Han løser flere Problemer end alle Verdens Hjerner. Vore Knuder er blevet løst, flere Vanskeligheder klarede af Tiden end af nogen anden Faktor. Efter at Samtiden havde gjort sine Indvendinger, kronede Tiden Homer, Dante, Wagner, Shakespeare, Emerson. Næsten enhver Dom kan appelleres, men fra Tidens Afgørelse gives der ingen Appel.

Lær at vente. Vær taalmodig. Tiden vil lade hænde, hvad ingen øjeblikkelig Magt kan fuldbyrde. Skab ikke en Krise med Din Ægtefælle. Vent. Se hvad Tiden vil udrette — den har tusinde Hjælpekilder for uventede Fremskyndelser. Tiden bringer Forandring i Synspunkter, Humør, Sindstilstand.

Naar Du lærer, tag da Tiden i Din Tjeneste. Hvad Barnet ikke kan forstaa nu, kan det let fatte om et Aar. Har Du en vanskelig Forretningssag at ordne, da giv den Tid, læg den hen, og se hvorledes den udvikler sig, sov paa den, giv den saa mange Dage, Du kan. Ofte ordner det hele sig ganske af sig selv.

Tiden er den bedste Kritiker, den nøjagtigste Raadgiver, den ærligste Ven.

Vælg ikke Din Tro og Dine Overbevisninger pludselig; Du

har Tiden. Tag den. Hæng ikke hele Dit Liv ved Din Ungdoms umodne Anskuelse, men giv Dig selv Rum til Forandring; thi Du *maa* forandre Dig, dersom Du vil udvikle Dig.

»Lær at arbejde og — at vente.«

DEN RIGE MAND OG LAZARUS.

Lucas 16., 19.

Denne Lignelse handler om Livets Uretfærdighed og om, at Ansvarer herfor ligger hos Menneskene selv. Den rige Mand er den anklagede Part, og for mange vil der være en Anklage mod ham allerede i den Omstændighed, at han ingen Skrupler havde ved at omgive sig med Luksus. Man kan om den Ting vist sige, at det ikke taler til Fordel for hans Menneskeværd, men *maa* iøvrigt indrømme, at naar han her sættes paa den Anklagedes Plads, da er Aarsagen vist ikke netop det, Anklagen lyder paa, men dette, at han havde Lazarus liggende udenfor sin Dør — og lod ham blive liggende der, og det uagtet Lazarus og hans Tilstand maatte appellere til ethvert Menneskes Medfølelse og Ansvarsfølelse baade for hans Fatigdoms Skyld, og fordi han ikke kunde hjælpe sig selv, ikke en Gang saavidt, at han magtede at holde Hundene fra sig. Den dybe Kontrast mellem de to Mænds Liv fulgte dem til Døden. Tænk paa, hvad der ligger i det, som alene siges om den Rige: »og han blev begravet«. — Men saa havde Menneskelivets Uretfærdighed ogsaa naaet sit Maal, saa begynder Guds Retfærdighed.

Nu har mangt og meget forandret sig siden hine Dage, da dette Billede ganske bogstaveligt passede paa Livet som det levedes i Jødeland og overalt. Fattige og Syge har vi endnu, men de ligger ikke for vore Døre, thi Samfundet tager sig af dem. Og det er jo kun godt, og udelukkende en Frugt af Evangeliet. Det er de ændrede sociale og politiske Forhold, der har

muliggjort Evangeliets Indflydelse, saa vi nu har en human Lovgivning og i hvert Fald noget af en offentlig Ansvarsfølelse overfor Samfundets Stedborn. Men Sagen er ikke dermed gjort klar for den enkelte Kristne. Enhver Kristen har stadig det største Ansvar, ikke blot for, hvordan han tjener sine Penge, men ogsaa for, hvordan han bruger dem, thi al Humanitet til Trods moder Livets skærende Uretfærdighed ogsaa os, og ingen Sinde kommer den klarere frem end der, hvor Pengene er Skyld i den.

Den rige Mand lod sig friste til at lukke Øjnene for Lazarus' Nod og Elendighed. Den Kristne har Pligt til ikke at lukke Øjnene for Livets Uretfærdighed, hvorvel det at se den bringer ham Lidelser. Det bringer altid Lidelse at staa Ansigt til Ansigt med Uretfærdighed og kende sig selv i den.

Og naar han har set Uretfærdigheden, da har han set sin Opgave, som er at soge Uretfærdigheden udslettet og ophævet. En Kristen har ikke fuldkommet sin Kristenpligt ved at betale sin Part af Kommunens og Statens Udgifter til humane Formaal, ved en Gave til Kirken eller et Aarskontingent til velgørende Institutioner. Der kræves mere af ham end som saa, der kræves Handling, som udspringer af Kærlighed. Kærlighed til Gud og Næsten er Summen af Jesu Bud, som han lærte sine Disciple. Og Næstekærligheden har to Grundegenskaber; den ene er, at den er tjenende, hvilket vil sige, at den er villig til at ofre baade sig selv og sit eget, altsaa ogsaa Pengene, hvor det kræves for at ophæve den Del af Menneskelivets Uretfærdighed, som kommer paa vor Vej.

Her gælder i en ny Betydning det gamle Udtryk for den gengældende Retfærdighed: lige for lige. Den Kristne modte Kærlighed hos Gud, og derfor er han skyldig at ove Kærlighed. Lige for lige.

Menneskelivet og Kristenlivet, som skal udgøre en Enhed, bestaar af lutter Smaating. Det forstaar vi ogsaa, naar vi véd, at Kristus en Gang vil holde Dom; Dommen vil han fælde efter Menneskenes Forhold til de Nodlidende, om vi besøgte dem

i Fængsel, klædte de Nøgne, saa til de Syge og tog os af Fremmede. I og for sig ganske smaa Ting, men saadanne, som forudsætter det rette Hjærtelag, idet de kræver personlig Hengivelse og personlige Ofre. Og at der virkelig er Tale om en Dom, det overbeviser vor Lignelses sidste Halvdel os om, og det med en saadan Tydelighed, at Forklaringer er ganske overflødige.

Der skal kræves meget af den, der fik meget; men ogsaa den, der fik mindre, skal vide, at af ham skal der kræves. Thi alle fik vi; og det vi fik, skal vi bruge, ikke til at skjule Menneskelivets Uretfærdighed med, men til at fjerne den med.

L. Caspersen.

Emerson siger: »Et muntert intelligent Ansigt er Dannelsens Frugt«. Nu og da fanger vi et Glimt af et saadant Ansigt, et Ansigt, som har et Lys over sig, og som overbeviser os om, at dets Besidder har været i Forbindelse med noget guddommeligt; et Ansigt saa ophøjet, roligt og frejdigt, at det faar os til at føle, at vi har kastet et Blik ind i det »Allerhelligste«. Men hvor faa saadanne Ansigter der er i Sammenligning med de mange triste og mørke!

Skaberen satte os paa denne dejlige Jord, for at vi skulde være glade og ikke bedrovede, ikke gaa om mugne, snerrende, klagende, spredende Sortsyn og uddelende Elendighed blandt vore Medskabninger.

O. Swett Marden.

Dersom andre ikke gør os Glæde, lad os da gøre dem Glæde, det er jo ogsaa en Glæde, og den kan ingen tage fra os.

INDHOLD:

Ægyptens store Pyramide. 293	Tiden 305
Meddelelse 302	Den rige Mand og Lazarus 306

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).